EDİRNE

Sayı 24 Yaz 2008

T.C. EDİRNE VALİLİĞİ

Sınır Tanımayan Müze

Sırtı Yere Gelmeyen Başpehlivan: Gaddar Kel Aliço

Kültürel Miras Kırkpınar

Meriç'in İki Yakasında 'Ayrılık' Değil, 'Aynılık' Var

Hayalleri Tükenmeyen Bir Edirne Aşığı: Ratip Kazancıgil

EDİRNE

YAZ 2008 SAYI 24

EDİRNE
İL ÖZEL İDARESİ
TARAFINDAN
YAYIMLANMIŞTIR
Ücretsizdir

İmtiyaz Sahibi:
Mustafa Büyük
Edirne Valisi

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Yaşar Tümay Soybay

Yayın Koordinatörü:
Hülya Özaydınlık

Editör-Yapım:
Zeki Kar

Basım Yeri:
Pirintaş Basım San. Tic. AŞ
Y. Dudullu OSB 2. Cad. No. 5
Ümraniye İstanbul
Tel: (0216) 365 32 70

Yayına Hazırlayan:
Edirne Valiliği
Basın ve Halkla İlişkiler
Müdürlüğü
Tel+Faks: (0284) 213 24 07

Kapak Fotoğrafı: Enver Şengül
Roma Dönemi mermer sunak
Edirne Müzesi

Edirne geçmişin ihtişamına yeniden kavuşacak

Çağlar boyunca, bir çok uygarlığın gözdesi olmuş Edirne, köklü bir uygarlık mirasını günümüze taşıyor. Yaşadığımız yer bir asıra yakın Osmanlı'ya başkentlik yapan, padişahların gönlünün kaldığı bir payitaht, yüzyıllarca tarihi olaylara hükmetmiş, gelişmelere mührünü vurmuş bir şehir...

Camileri, hanları, hamamları, kervansarayları, köprüleriyle bir kültür hazinesi olan Edirne, somut olmayan mirasın en belirgin örneklerine de ev sahipliği yapıyor. Tarihi ve kültürel değerlerinin yanı sıra, coğrafyanın bahşettiği doğal güzellikler de Edirne'yi benzersiz kılıyor...

Turizmle kalkınma hedefine yürüyen Edirne, fırsat ve avantajlarını etkin bir şekilde kullanabilmelidir. Birçok tarihi eserin restore edildiği ve her geçen gün buna yenilerinin eklendiği ilde, doğal ve kültürel mirasın yaşatılması çabaları kesintisiz sürecek.

Şimdi yapılanların bir adım daha ileri götürüleceği bir dönem. Edirne'yi yeniden geçmişteki ihtişamına kavuşturmak için el birliğiyle çalışacağız. Bu anlayışla yerel ve merkezi imkanlarımızı seferber edeceğiz.

Sahip olduğumuz tarihi, kültürel ve doğal zenginlikleri koruyup geliştirerek, yaşadığımız kenti yeniden ilgi odağı, turizmin çekim merkezi yapacağız...

8 Kırkpınar Ağası Mehmet Cadıl: Kırkpınar Tutkum Babamdan Yadigar

10 Kültürel Miras Kırkpınar

12 Er Meydanının Sırtı Yere Gelmeyen Başpehlivanı: Gaddar Kel Aliço

14 Lozan Mübadilleri; Meriç'in İki Yakasında Ayrılık Değil, Aynılık Var

16 Yenilenen Yüzüyle Kapılarını Açtı: Sınır Tanımayan Müze
Zeki Kar

20 Hayalleri Bitmeyen Bir Edirne Aşığı: Ratip Kazancıgil
Enver Şengül

24 EGİAD Başkanı Kadir Çakay: Genç İş Adamlarını Yetiştiriyoruz

26 Hafif, Sarımtırak Beyaz, İşte O Edirne Peyniri
Behiç Günalan

28 Folklor Değerlerine Işık Tutan Bir Edirneli: Necati Seçkin

647. KIRKPINAR AĞASI MEHMET CADIL

Kırkpınar Tutkum Babamdan Yadigar

Bu yıl Er Meydanı farklı bir ağa portresinin ev sahipliğinde, pehlivanları ve yağlı güreş severleri ağırlıyor. Güreş sevgisini babasından alan Antalyalı Ağa Mehmet Cadıl, Kırkpınar'la ilgili düşüncelerini ve hedeflerini anlattı.

Yedi asır boyunca süren Kırkpınar geleneğinin en önemli simgelerden biri olan 'ağa', bugün de önemini koruyor. Yağlı güreş sevgileri, Kırkpınar'a ve Edirne'ye olan ilgi ve katkılarıyla geçmişte iz bırakan ağaların, Türk sporuna da büyük hizmetleri olduğu görülüyor. Er Meydanı'nda bu yıl farklı bir 'ağa' portresi var. Geçtiğimiz yılın Kırkpınar'ında, ağalığı 250 bin YTL ile alan Mehmet Cadıl, pehlivanlara ve yağlı güreş severlere geleneğe göre ev sahipliği yapıyor.

647. Kırkpınar Ağası Mehmet Cadıl'ı yakından tanımak için kendisiyle kısa bir sohbet yaptık. Güreşe olan ilgisini, Kırkpınar ve Edirne hakkındaki düşüncelerini öğrendik. Mermer sanayicisi Ağa Mehmet Cadıl, Kırkpınar'la ilgili hedeflerini de anlattı.

1947 yılında Antalya'nın Korkuteli İlçesi'nde doğan Mehmet Cadıl, yoksul bir ailenin 6 çocuğundan birisi. Çocuk yaşta, simit satarak hayata atılan Cadıl, ticari yeteneğiyle işlerini hızla büyütür. Akü, tuğla ve kalıp-iskele fabrikaları kuran Mehmet Cadıl'ın, 1980'li yıllarda kurduğu mermer firması hızla gelişir ve 1000'e yakın çalışanıyla, sektörün büyük üretici ve ihracatçıları arasında yer alır.

Güreş sevgisini babasından aldı

Birçok sosyal, kültürel ve eğitim projesini destekleyen Ağa Mehmet Cadıl, "Ben Korkuteli ilçesindenim, Korkuteli güreşi seven bir memlekettir" diye anlatıyor, güreşe olan tutkusunu. Yağlı güreş sevgisini babasından alan Cadıl, çocukluk yıllarında, Korkuteli'nden iki pehlivanın Kırkpınar'a katıldığını, bunun da güreşe olan ilgisini artırdığını dile getiriyor.

Korkuteli'nin, Elmalı'dan sonra güreşte ikinci sırada geldiğine değinen Kırkpınar Ağası Mehmet Cadıl'ın güreşle ilişkisi oldukça eski yıllara dayanıyor. 1984 ile 1988 yılları arasında, Burdur'da, Bucak Altıntütün Yağlı Güreşleri'nin ağalığını üstlenen Cadıl, Edirne'ye, Kırkpınar'a da birçok kez gelmiş.

Mehmet Cadıl, ağalık tutkusunu ise şöyle anlatıyor: "Benim babam güreş hayranıydı, bu sevgi bana da ondan yadigar kaldı, 1975 yılı Kırkpınarı'na babamın arabasıyla gelmiştik, fakat cebimizde otelde yatacak para yoktu, Kırkpınar sevgisi için çayırda yattık, ağa olmak istemem de babamdan kalan bu sevgi sayesindedir"

Bir asır Osmanlı'ya başkentlik yapan Edirne'yi çok sevdiğini söyleyen Ağa Mehmet Cadıl, yağlı güreş ile Kırkpınar'ın artık tek bir isim halinde birleştiğini belirtiyor. "Sarayiçi'nde pehlivanların itişerek değil de güreşerek, Ata sporumuzu yeniden canlandıracağını umuyorum" diyen Mehmet Ağa, 'altın puan'ın kaldırılması, yenişemeyenlerin kura çekimine kalması uygulamalarını da olumlu buluyor.

Ağalık hedeflerine ilişkin sorumuzu da, 'Geçmişteki ağalarım gibi saygılı, mütevazı ve çalışkan bir ağa olmak istiyorum. İlerleyen zamanlarda belediyeyle olan sıcak ilişkiler sayesinde, yapacağımız katkılar kendiliğinden gelişecek"diye yanıtlıyor 647. Kırkpınar Ağası Mehmet Cadıl. Biz de kendisine nice ağalıklar nasip olmasını diliyoruz... □

Haber-Fotoğraf: Zeki Kar

Kırkpınar Ağası
Mehmet Cadıl
Kağıthane
Güreşlerinde

Kırkpınar Agha (Master) Mehmet Cadıl: Love of wrestling is a heritage from my father

'Agha', one of the most significant symbols of Kırkpınar tradition which continues for seven centuries maintains its importance even today. It is noted that aghas who left their mark in the past with their love for greased wrestling, interest and contributions to Kırkpınar and Edirne rendered great services for Turkish sport. In wrestling field this year, Mehmet Cadıl hosts wrestlers and greased wrestling lovers according to the tradition.

Mehmet Cadıl explains his passion for being an agha as "My father loved wrestling, this love is a heritage from him, we came to Kırkpınar in 1975 with my father's car but did not have money to stay in a hotel, we slept in the fields for love of wrestling, reason I wanted to become an agha is due to this passion I inherited from my father".

Agha Mehmet Cadıl who says he loves Edirne which was a capital for Ottomans for one century states that greased wrestling and Kırkpınar have become synonymous.

Agha Mehmet Cadıl who wants to render his services for greased wrestling said "I wish to be respectful, humble and hard working agha like our aghas of the past".

Kültürel Miras Kırkpınar

Geleneksel Kırkpınar Güreşleri, bir spor etkinliği olmasının yanı sıra yüzyıllarca yaşatılmış köklü bir mirasın devamıdır. Her yıl, günler öncesinden başlayıp son gününe kadar şenliklerle, güreşlerle devam eden Kırkpınar sevgisi, heyecanı ve coşkusu, bu mirasın tüm güzelliğiyle günümüze ve geleceğe taşınmasını sağlayan başlıca güç olmuştur. Köklü bir geleneğin özgün uygulamalarının günümüzde de yaşatıldığı eski Kırkpınar'ların öyküsü kısaca şöyleydi:

Şenlikler, her yıl Hıdırellez'den üç gün önce başlayıp Hıdırellez gününün akşamı sona ererdi. O yılki düzenlemeyi üstlenen Kırkpınar Ağası, şenlikten 20-25 gün önce çevredeki köy ve kasabalara kırmızı dipli mum göndererek onları Kırkpınar'a davet ederdi. Böylece hazırlıklara da başlanmış olurdu. Şenliğe katılacak olanlar en güzel giysilerini hazırlar ve köy berberinde özel traşlarını olurdu. Kırkpınar'da güreşecek pehlivanlar da bütün bir yıl boyunca düşledikleri günün gelmesinin heyecanıyla son hazırlıklarını yapardı.

Kırkpınar'da başı kazanıp başpehlivan olmak bir güreşçinin en büyük rüyasıydı. Diğer panayır ve düğünlerdeki güreşlerin ve hediyelerin yanında Kırkpınar bir şeref, onur simgesiydi. Her köy kendi yetiştirdiği pehlivanın kazanması için birlikte çaba gösterir ve köyden başpehlivan çıkmasıyla büyük bir gurur yaşardı.

Kırkpınar'a gidenler Kırkpınar Ağası'na hediyeler getirirdi. Bu armağanlar titizlikle seçilir, Ağa'nın saygınlığına ve Kırkpınar'a yakışır olması için imkanlar seferber edilirdi. Her köy Kırkpınar'da kusursuz olarak kendini temsil etmeye çalışırdı. Kırkpınar'a bir hafta kala çayırın etrafı izleyicilerin ihtiyaçlarını karşılayacak esnaf için panayır haline getirilir, çadırlar ve seyyar mutfak kurulurdu. Bütün bu yoğun çalışmaları yakından takip eden Ağa, şenliklerin saygınlığına uygun, eksiksiz ve sorunsuz gerçekleşmesine çalışırdı.

Güreşlerin başlamasından bir önceki akşam Kırkpınar Çayırı'na gelen konuklar, Kırkpınar efsanesine göre güreşirken ölen iki gencin mezarlarının bulunduğu 'Selim Mezarı' adıyla anılan yerde davul ve zurna eşliğinde karşılanırdı. Davulcu ve zurnacılar gelen misafirleri karşıladıktan sonra Ağa'nın adamı, sırtına al çuha örtülü bir tayla konukları selamlardı. Al çuha örtülü tay, gelen konuklara gösterilen saygının bir ifadesiydi. Konuklar, Kırkpınar Çayırı'nda Ağa'nın çadırını ziyaret

1950'lerin Kırkpınar'ında
Samsunlu İbrahim Karabacak
şeref kursüsünde

eder, getirdikleri keçi, koyun, deve, tay gibi armağanları Ağa'ya sunardı. Sonra kendilerine ayrılan çadırlara yerleşirdi. Bazı varlıklı konuklar da içi para dolu keselerini usülünce Ağa'nın sedirinin altına bırakırlarlardı. Bütün bu hediyeler Ağa tarafından pehlivanlara ödül olarak dağıtılırdı. Coşkunun, gururun, heyecanın yanı sıra, dayanışma içinde masrafların da paylaşılması Kırkpınar töresinin gücünü ve güzelliğini göstermekteydi.

Bu törensel işlemlerin tamamlanmasının ardından Hıdırellez'e üç gün kala, Kırkpınar şenlikleri büyük gösterilerle açılırdı. Davullar ve zurnalar eşliğinde başlayan ilk gün "Yörük Koşusu" adı verilen at yarışı yapılırdı. Kırkpınar Çayırı'na 6 km uzaklıkta başlayan ve alanda sona eren at yarışı da en az güreşler kadar önem taşırdı. Yarışmada birinci gelene Kırkpınar Ağası tarafından ödül verilirdi.

Güreşler ikinci günün sabahında başlardı. Küçük ve orta boylarda eşleştirilen pehlivanların kıran kırana güreştirildiği er meydanını, davul zurna sesleri ve seyircilerin coşkusu sarardı. Ünlü pehlivanlardan bazıları da bu güreşleri Ağa'nın çadırından izler ve hakemlik yapardı. Hakemliğin çok saygı gördüğü Kırkpınar'da, pehlivanlar, hakeme gerek duymadan kendi aralarında sonucu ilan eder, yenilen pehlivan, rakibiyle kucaklaşır, küçük büyüğün elini öper, büyük olan sırtını sıvazlardı. Kırkpınar Güreşleri tarihinde Er Meydanı, şanına yakışır mertlik gösterilerine sahne olmuştur.

Hıdrellez sabahı "Baş"a güreşecek pehlivanlar soyunmaya başlar, Er Meydanı'nda davullar ve zurnalar daha bir coşkuyla çalardı. Galip gelenlerin, yeni rakiplerle ara vermeden "kıran kırana" güreştirildiği çayırdaki mücadele geç saatlere kadar devam ederdi. Güreşler tamamlandıktan sonra "başpehlivan" belli olur ve Kırkpınar Ağası ödülleri dağıtırdı. Ödül töreninin ardından mevlit okutulur ve fakir çocuklar da Kırkpınar Ağası tarafından sünnet ettirilirdi.

Şenliklerin kapanışından önce, gelecek yılın Kırkpınar Ağası'nın seçimi yapılırdı. Dellal, kucağında taşıdığı kuzuyu bir çadırın önünde bırakır, çadır hangi köyün ağasının ise gelecek yılın Kırkpınar Ağası o kişi olurdu. Kırkpınar Güreşleri'nde Ağa olmak bir köy ağası için en önemli şereflerden biriydi. Davulcular, zurnacılar, yağcılar, sucular çadırı önünde sıraya girerek yeni ağayı kutlar, bahşiş alırdı. Ertesi sabah gün ışımaya başladığında konuklar, Kırkpınar Çayırı'ndan ayrılarak köy ve kasabalarına geri dönerdi. Herkes birbiriyle vedalaşır ve gelecek yılın güreşlerinde buluşmak üzere sözler verilirdi.

Zengin kültürel motifler içinde yüzyıllardır süregelen Türklerin Ata yadigarı Kırkpınar, gelenekleri, şanlı pehlivanları ve kahramanlık öyküleriyle bugün de aynı heyecan ve coşkuyla yaşatılmaktadır. □

Cultural Heritage Kırkpınar

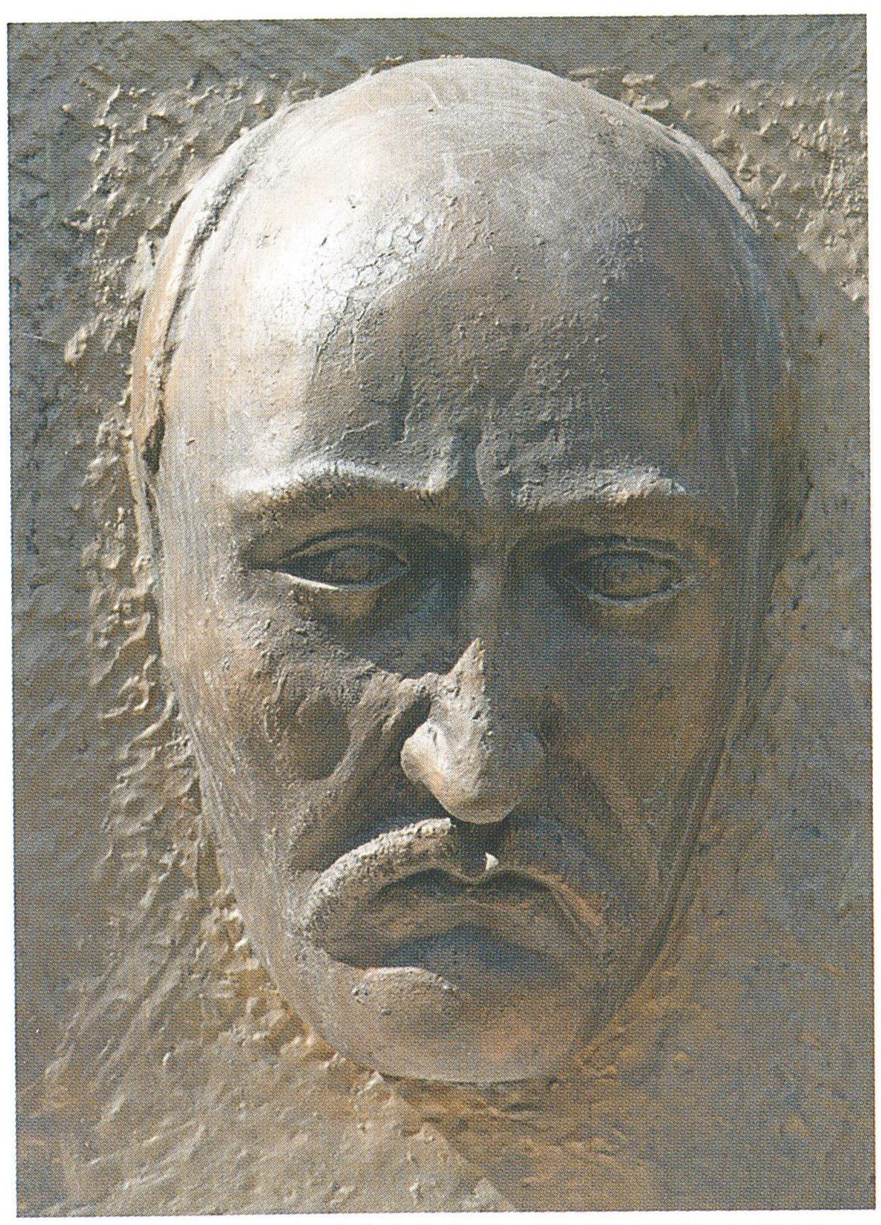
Besides being a sports event, traditional Kırkpınar Wrestling is extension of a rooted heritage maintained for centuries. Love, excitement and passion for Kırkpınar that starts many days before and continues to the last day with wrestlings and celebrations every year have become the driving force to carry this heritage to this day and future with all its beauties.

Festivities every year started three days before Hıdrellez (Spring Festival) and ended evening of Hıdrellez day. Kırkpınar Agha who undertook the arrangement that year sent red wax to neighbouring villages and towns 20-25 days prior to the celebrations and invited them to Kırkpınar. And hence preparations commenced. Those who participated in the festivities prepared their best costumes and have their special shaves in the village barber. Wrestlers to wrestle in Kırkpınar made their final preparations with the excitement that the day they have been dreaming for the whole year finally arrived. It was a great dream for a wrestler to be qualified to wrestle in Kırkpınar. Kırkpınar was a honor, pride symbol compare to wrestlings and awards in other fairs and weddings. Each village made a joint effort for its own wrestler to win and experienced a great pride if the head wrestler was one of their own.

Kırkpınar, Turks' Ancestors legacy sustained for centuries within rich cultural motifs is still being maintained today with same excitement and passion with its traditions, renowned wrestlers and heroic stories.

Er Meydanı'nın Sırtı Yere Gelmeyen Başpehlivanı

Gaddar Kel Aliço

Kırkpınar'da hiç yenilmeksizin 20 yıldan fazla başpehlivanlık ünvanını elinde tuttu. Yaptığı sert güreşlerle nam saldı ve 'gaddar' olarak anıldı. Plevneli Kel Aliço, pehlivanlarımızın gücünün bütün dünyaya yayıldığı bir dönemin başında Türk güreşinde altın bir sayfa açtı...

Yağlı güreş denince akla gelen ilk isim Aliço, Bulgaristan'da, Plevne'nin Ozikoviça Köyü'nde 1844 yılında doğdu. Bir pehlivanın tüm fiziksel özelliklerine sahip olan Aliço, saçları önden dökülmüş olduğu için 'kel', rakipleriyle ölümüne güreştiği için de 'gaddar' lakaplarıyla anıldı.

Aliço'nun talihi, Plevne'den Osmanlı sarayına, oradan Kırkpınar'ın Er Meydanı'na uzanan mücadele ve zafer yolunda giderek parladı...

1861 ile 1876 yılları arasında Osmanlı tahtında oturan Sultan Abdülaziz, aynı zamanda güreşçiydi. Onun padişahlık yılları, Türk güreşinin de altın yılları olarak kabul edilir. Anadolu ve Rumeli'den topladığı pehlivanlara, sarayda çeşitli görevler verir ve huzurunda güreştirirdi.

Bu pehlivanlardan biri olan Kavasoğlu İbrahim'in daveti üzerine Aliço'nun saraya girdiği kayıtlarda yer almaktadır. Aliço'nun köylüsü olan Kavasoğlu, onu 1864 yılının Kırkpınarı'nda buldu ve İstanbul'a getirdi.

Saraya gelir gelmez dikkatleri üzerine toplayan Aliço, huzur güreşlerinde Sultan Abdülaziz'in başpehlivanlarından Makarnacı Hüseyin ve Arnavutoğlu Ali Pehlivan'la hafızalardan silinmeyen güreşler yaptı. Bu arada Kırkpınar'a da katılan Aliço, Er Meydanı'nın gediklisi oldu. 1870'lerin başından itibaren başlayan başpehlivanlık döneminde sırtı yere gelmedi ve güreşi bırakana kadar başpehlivanlığı kimseye kaptırmadı.

"Sekiz saat güreş etse yorulmak nedir bilmez" diye tarif edilen Aliço hakkında araştırmacı Atıf Kahraman, "Güreşi kıyasıya yapardı. Acıma, insaf nedir bilmez, yalnız bir an evvel hasmını yenmeyi düşünürdü. Bu nedenle de 'Gaddar Aliço' diye ünlenmişti" diye yazar.

'Tunçtan dökme bir heykel'

Kel Aliço, 190 cm boyunda, 120-130 kg ağırlığında, kolları kalın, kalçası ve göğsü geniş bir pehlivan olarak tarif edilir, çayırın dışındaki yaşamında da mert, doğru sözlü ve cesaretli kişiliğiyle tanınırdı. Güreş yazarı Eşref Şefik ise onu, 'tunçtan dökme bir heykel' olarak tasvir eder.

Ancak sert ve acımasız güreşleri, rakiplerini öylesine yıldırır ki karşısına kolay kolay çıkamazlardı. Fakat Fransız güreşçi Paul Pons ise anılarında Aliço'dan bahsederken, "Gaddarlıkta vatandaşı Koca Yusuf, kendisine rahmet okutturacaktır" diye yazar.

1870'li yıllardan itibaren Kırkpınar'da güreşen Aliço'yu zorlayacak güreşçi uzun süre çıkmadı. 1885'ten sonra Kırkpınar'da baş'a soyunan Koca Yusuf'un, onun çekindiği tek pehlivan olduğu söylenir. Bu nedenle, onun, 1870'lerin

başından 1894 yılına kadar başpehlivan olduğu kabul edilir.

1876'da Abdülaziz'in taht-tan indirilmesinin ardından pehlivanlar da saraydan uzaklaştırıldı. Memleketine dönen Aliço, 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'nda İpsala'nın Koyunyeri Köyü'ne yerleşti. Koyunyeri'nin adı, geçtiğimiz yıllarda Aliço Pehlivan olarak değiştirildi

Güreş hayatını noktalayan Aliço'nun sonraki yıllarda bir süre reji kolculuğu yaptığı bilinmekte. 1912'de Balkan Savaşı'nda Trakya düşman işgaline uğrayınca, Bursa'ya taşınan Aliço, 1913'te işgalin sona ermesinin ardından tekrar köyüne döndü, fakat aynı yıl içinde hastalanarak yaşama veda etti.

'Kara öküzü yedim de geldim'

Aliço elli yaşına kadar güreşmeye devam etti. 1894 yılında sonradan ustası olduğunu kabul ettiği, ünlü pehlivan Adalı Halil'le aralarında geçen bir olay, güreş hayatının sonlarına yaklaştığına dair ilginç bir anı olarak anlatılır:

50 yaşında olmasına karşın hala dinç ve hırslıydı. Bir süre önce Adalı Halil kendisine güreşten bahsedince "A be Halil, Gelibolu'da Karagöz Ali Ağa'nın düğünü var, oraya gel be kızan" demiş. Adalı'dan habersiz evdeki öküzlerden birini kesip yiyerek hemen, bu düğünün ardından yapılacak Çardak güreşleri için idmanlara başlar.

Güreş günü yaklaşınca, o günün ünlü pehlivanlarından Koca Yusuf, Kazandereli Memiş, Kara Ahmet, Şumnulu Rüstem ve Adalı, Gelibolu'ya gelmiş. Düğüne Aliço'nun da geldiği hemen şehre yayılmış. Adalı ve Koca Yusuf, haberi duyunca, Aliço'nun oturduğu kahveye gelerek elini öpmüşler ve "Hoşgeldin usta" demişler.

Fakat Aliço'ya meydan okuduğu dedikodusu yayılan Adalı'nın rengi atmış. Gelibolulu ihtiyarlar Aliço'nun güreşe çıkmamasını, meydanı artık gençlere bırakmasını rica etmişler. Bunun üzerine Aliço, "Ben kara öküzü yedim de geldim, onun yanına koşacak bir eş öküz lazım, başa da iki tane öküz koymuşlar, beni yensinler tosunları alsınlar" demiş.

Halkın ısrarlı tavsiyeleri üzerine güreşmekten vazgeçen Aliço'nun, hakem olarak görevlendirildiği Çardak güreşlerinde, Adalı'yı tecrübeli ve güçlü bir pehlivanla eşleştirerek, intikam aldığı söylenir.

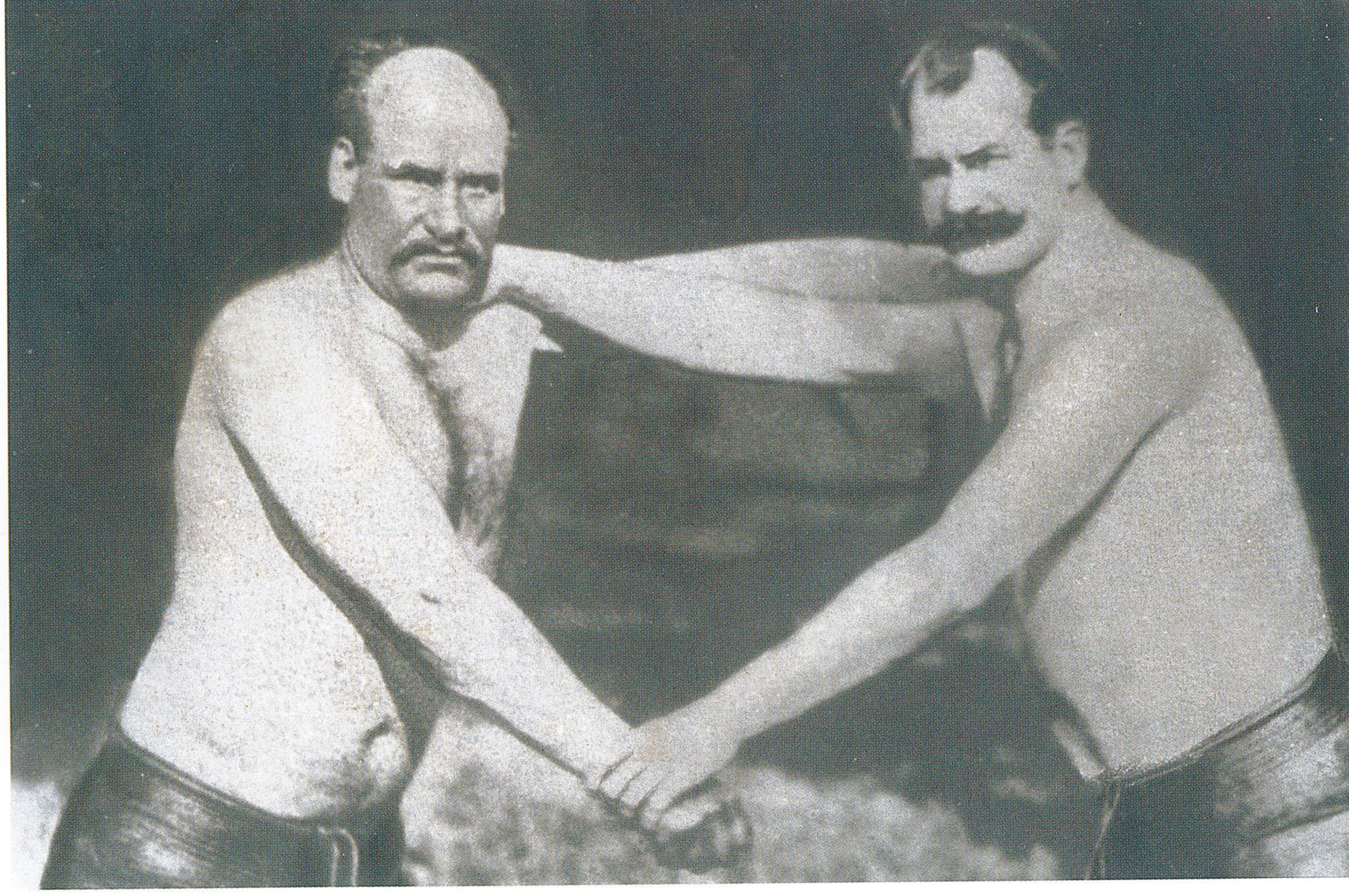
Bazı kaynaklara göre ise Aliço, Gelibolu'da güreşi bırakmamış, 27 yıllık başpehlivanlık esfanesi, 55 yaşında Uzunköprü'de güreştiği Koca Yusuf'a yenilince sona ermişti.

Aliço, güreş yazarlarının da kaleme aldığı efsanevi güreş öykülerinin baş kahramanlarındandır. Dilden dile anlatılarak günümüze kadar gelmiş ünlü güreş hikayeleri, çeşitli kitaplara ve gazete tefrikalarına konu oldu.

Güreş yazarlarından Eşref Şefik, ünlü baş güreşleri anlattığı kitabında, 1870'li yılların başında, Aliço Pehlivan'ın Kırkpınar'daki güreşlerinde, cazgırın onu Danacı Pehlivan'a şu şekilde tanıttığını yazar: "Ey Danacı Danacı, hasmına adıyla sanıyla Aliço Pehlivan derler! Gaddardır. Gaddarlığını padişah sarayında da göstermiştir. Buralarda hiç ferman dinlemez ha! Kendisi kavi, oyunları muhkemdir. Hangi oyunu alırsa bir beladır. El enselerinden, tırpanlarından hazer eyle. Altına düşersen Allah yardımcın olsun. Üstüne çıkarsan tetik dur ha!.."

Edirne'nin İpsala İlçesi'nin Aliço Pehlivan Köyü'nde, 2004 yılından itibaren her yıl Aliço Pehlivan Yağlı Güreşleri yapılıyor. Ağustos ayının son haftasındaki pazar günü yapılan yağlı güreş karşılaşmalarına, Türkiye'nin her tarafından pehlivanlar katılıyor □

Yazı: Zeki Kar

Aliço Pehlivan Kara İbo ile

Edirne'nin İpsala İlçesi'nde her yıl Aliço Pehlivan Yağlı Güreşleri düzenleniyor.

Edirnekâri Dolap Kapağı
Edirne Müzesi